

Chương 1

Hôm nay là ngày 10 tháng 1, đã qua năm mới hơn một 1 tuần, các đơn vị đều đang chuẩn bị thưởng cuối năm cho nhân viên. Thời gian này, hầu như không có họp hành hội nghị, cũng như không cần phải tiếp đón cấp trên, các cuộc tiệc tùng xã giao cũng ít hơn. Đối với nhiều lãnh đạo cấp cơ sở mà nói, đây là quãng thời gian thư thái hiếm có trong năm.

Lúc này, Trương Công an huyện Bạch Tượng - Mã Đăng Bồi đang ngồi trong văn phòng, ung dung chơi đánh bài trên máy tính.

Có tiếng gõ cửa, Mã Đăng Bồi tắt game rồi mời khách vào.

Một viên cảnh sát nhanh chóng bước vào, vẻ mặt nôn nóng. “Sếp Mã, sáng nay bên Phòng Công thương đến báo án, nói rằng tất cả mọi người trong Phòng đều bị mất tích. Từ hôm qua...”

“Cái gì cơ, đợi đã!” Mã Đăng Bồi ngắt lời anh ta. “Nói chậm lại nào, mất tích hả? Cậu bảo tất cả người của Phòng Công thương đều biến mất ư?”

“Vâng ạ, người nhà của Phòng Công thương nói, tất cả sáu nhân viên trong Phòng cùng với một người tài xế đã lên chiếc xe đa dụng hãng Buick đi du lịch vào sáng hôm qua. Nhưng đến chiều qua có người nhà gọi điện muốn hỏi đoàn đã đi đến đâu rồi thì phát hiện di động khóa máy. Đến Tối, vẫn không liên lạc được. Người nhà hỏi thăm lẫn nhau mới biết toàn bộ bảy người trong đoàn đều khóa máy cả. Tới tận sáng nay tình trạng vẫn như cũ. Họ lo xe gặp chuyện không may trên đường nên vội vàng đến báo cảnh sát.”

“Điện thoại đều khóa máy cả sao?” Mã Đăng Bồi trầm tư trong giây lát rồi hỏi tiếp: “Bọn họ đi du lịch ở đâu?”

“Nghe nói là đi Hàng Châu mấy hôm, sau đó đi Thượng Hải, tổng hành trình là năm ngày.”

“Không dẫn theo người nhà à?”

“Không. Mỗi năm họ đều tranh thủ khoảng thời gian rảnh rang này để đi du lịch tập thể, đã thành thông lệ mấy năm nay rồi.”

Mã Đăng Bồi ngẫm nghĩ sau đó cười một cách tinh quái. “Nếu điện thoại vẫn mở, gọi đến không ai bắt máy, nói không chừng cả đoàn đã gặp tai nạn giao thông cũng nên. Còn hiện tại tất cả điện thoại đều tắt máy, ha ha, khả năng là đám người này đi *chơi bời* ở đâu đó, không muốn người nhà biết. Cậu xem, bọn

họ đi du lịch có công quỹ đài thọ mà lại không dẫn theo người nhà, ngay cả thằng đàn cũng biết là bọn họ muốn *làm* gì.”

“Nhưng...nhưng...buổi Tối khóa máy để chơi, sáng ra phải mở máy chứ?”

Mã Đăng Bồi cau mày. Điều này cũng đúng. Nhóm người của Phòng Công thương đi chơi thư giãn, đáng lẽ không nên khóa máy vào ban ngày như thế. Hôm nay là thứ Hai, là ngày *làm* việc, nhớ có người muốn gọi đèn thì sao?

Viên cảnh sát kia tiếp tục nói: “Chúng tôi đã hỏi cảnh sát giao thông các huyện dọc đường, từ hôm qua đến nay không có vụ tai nạn nào lớn cả. Sau đó chúng tôi Điều tra ra được chiếc xe đoàn người Phòng Công thương dùng để đi du lịch có trang bị hệ thống định vị GPS. Sau khi Điều tra phát hiện vị trí cuối cùng chiếc xe đó hiển thị là ở trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng trên đường cao Tốc đi về hướng Hàng Châu, rồi sau đó mất tín hiệu định vị.”

Mã Đăng Bồi chau mày, mơ hồ cảm thấy sự việc có chỗ bất ổn. “Nói như vậy thì cả người và xe bây giờ đều không liên lạc được ư?”

“Đúng thế”

Ông đảo mắt rồi nói: “Các cậu đã báo cho đồng chí Lý chưa?” Đồng chí Lý mà ông nhắc đến là Phó Công an huyện phụ trách đội Điều tra hình sự - Lý Vệ Bình.

“Mới gọi điện thoại báo, nhưng cách đây mấy ngày anh Lý đã xin nghỉ phép, nói mình đang ở Thượng Hải chờ làm phẫu thuật. Anh ấy chỉ hỏi sơ qua sự việc, bảo chắc chắn đám người đó đã đi tiêu khiển ở đâu rồi nên mới khóa máy để tránh người nhà không sao đâu.”

Lúc này Mã Đăng Bồi mới nhớ ra là Lý Vệ Bình đã xin nghỉ phép mấy hôm trước. Bên dưới tai anh ta mọc một khối thịt lớn bằng đầu ngón tay đã mấy năm. Mặc dù viên chức thì không cần phải có tướng mạo đẹp, nhưng mọc thêm một “cái tai” khác trông cũng khó coi lắm, nên Lý Vệ Bình tranh thủ mấy ngày rảnh rỗi này để đến Thượng Hải cắt bỏ.

Lúc này anh ta không có ở đây, không thể kêu anh ta về để họp bàn hướng giải quyết được. Mã Đăng Bồi xuất thân là quản lý hành chính nên năng lực về nghiệp vụ công an có hạn. Thông thường ông đều hỏi ý kiến của Lý Vệ Bình. Bây giờ Lý Vệ Bình đi vắng ông cũng chẳng biết phải làm thế nào cả.

Suy nghĩ một lúc, việc cả xe và người đều bị mất liên lạc thật sự rất kỳ lạ. Thứ nhất là không có tai nạn giao thông nào lớn, thứ hai là chiếc xe xuất hiện lần cuối cùng ở trạm dừng nghỉ trên đường cao Tốc, nếu xảy ra chuyện thật thì ở một trạm dừng nghỉ có thể xảy ra chuyện gì lớn được cơ chứ?

Ông nghĩ đi nghĩ lại, tóm lại, giả thiết có khả năng nhất đó là nhóm người của Phòng Công thương đã đến một nơi nào đó mà không muôn bất cứ ai biết, đại loại như đi tìm hoa bắt bướm, nên tắt toàn bộ đi động, thậm chí còn tháo dỡ hệ thống định vị GPS của xe luôn. Ngoài giả thiết đó ra, nếu đã loại bỏ khả năng xảy ra tai nạn giao thông thì ông chẳng thể nghĩ ra tình huống nào khác có thể làm cho cả người và xe biến mất như thế

Ông tin chắc như vậy nên bảo viên cảnh sát đến nói với người nhà họ hãy tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi, phía cảnh sát sẽ liên lạc với các đơn vị anh em gần đó để tìm hiểu tình hình thực tế ra sao.

Mã Đăng Bồi nghĩ bụng, nói không chừng nếu điều tra ra đám người này đi đâu, sau này trở về các gia đình lai đổ vỡ, gây rắc rối cho cảnh sát nữa ấy chứ.

Tất nhiên, lúc này Mã Đăng Bồi không thể biết được rằng đám người đó không những xảy ra chuyện mà còn là chuyện rất nghiêm trọng.